

trykker ethvert Forsøg paa friere aandelige Rørelser i Deres Menighed.“

„Ganske som Deres afdøde Fader — ja. Og deri finder De en Modsigelse? Kan saamænd gerne være, at De har Ret. Ærlig talt, det bekymrer mig ikke. I hvert Fald: jeg tillader ikke mig selv at kritisere det, der er min Religion — for saa var det jo ikke mere min Religion. Men forøvrigt . . . er et saadant ubetinget og tillidsfuldt Forhold til den nedarvede Tro, et Forhold, der udelukker enhver som helst Trang til at forsøge nogen Bessermachen . . . er det virkelig saa aldeles stridende mod god, sund Fornuft? Jeg har dog set min Fader efter et langt, uroligt og næppe altid helt dadel-frit Liv stirre Døden roligt i Øjnene i den samme Tro. Jeg har dog set den bære min Moder frelst gennem et Liv fuldt af Lidelse og Savn, . . . og jeg troer nu ikke noget paa, at Menneskene saaledes i en Haandeven-ding skifter den tusindaarige Grundvold for deres Til-værelses Fred og Lykke. Jeg taler ikke her om de enkelte, stærke Aander, de ensomme Titaner, hvorom Historien fortæller, der under Ansvar for Gud grunder over Verdensgaaden. Deres Veje er for mig usporlige, og jeg dømmer dem ikke. Men jeg veed — veed af dyr Erfaring — at for os stakkels Hverdagsmennesker er der kun eet Bud, een Redning: at tro uden Betin-gelser, uden Tøven, uden at ville rokke ved en eneste Tøddel af Skriftens Ord. Jeg forstaar egentlig sletikke, hvorledes man kan have en Tro og samtidig føle en idelig Trang til at makke om paa den. Saa forstaar jeg dog bedre den Tid, da man uden Sentimentalitet brændte Kætttere og Tvivlere. Den sande udvalgte, det virkelige Sandhedsvidne skræmmedes dog ikke af Baa-lets Flamme, og man var fritaget for saaledes som nu at se enhver sølle Stymper røre sig en Religion sam-men saa let, som man laver en Æggekage, eller at være Vidne til, hvorledes den første den bedste teolo-giske Friskfyr fordrejer Hovederne i den ham betroede